

[Glistrup]

mand, der ikke er menigt medlem, men som er leder af en stor gruppe, i allerhøjeste grad kan komme i den situation, at det er ham aldeles umuligt at bestride en del af hvervet. Jeg skal i den forbindelse henlede hr. Melchior's opmærksomhed på et svar, som udenrigsministeren har afgivet her i tinget i går som svar på spørgsmål nr. 385. Udenrigsministeren belyser i sit svar her til tinget i relation til det, som hr. Melchior var inde på, hvordan disse bestemmelser fungerer. Jeg citerer ordret fra udenrigsministerens svar her til folketinget:

»Jeg vil gerne bekræfte, at hr. Brusvang oppebærer $\frac{2}{3}$ af den for stillingen som konsulent i udenrigsministeriet fastsatte løn.«

Det siger udenrigsministeren ordret. Vi kan sammenholde det med den udtalelse, der kom her fra hr. Melchior.

Vi kan simpelt hen ikke være bekendt, at tiden skal blive ved med at gå. Forholdet er det, at vi nu her 4-5 gange har hørt: ja men vi skal nok se at få justeret det, det skal vi nok se at få i orden. Det holder ikke mere. Nu må vi få det vedtaget, og af hensyn til dette folkets troværdighed skal vi meget gerne have dette forslag vedtaget ved tredje behandling før den 7. marts 1978, for ellers er der ingen, der kan tro på, at der virkelig er hold i de ting, der anføres.

Når man ikke kan komme igennem med saglige argumenter over for fremskridtspartiet, så tyr i stedet for den offentlige sektors partier – hr. Søren B. Jørgensen, hr. Freddy Madsen, hr. Kurt Hansen, hr. Honoré, og hvem der ellers var heroppe – til at blande et spørgsmål, der slet ikke vedrører dette her, ind i sagen. Hr. Freddy Madsen udtrykte det tydeligst: kan hr. Glistrup oplyse – det var et direkte spørgsmål til mig – hvad hr. Glistrup tjener fra private foretagender? Ja, det kan hr. Freddy Madsen så glimrende læse sig til i offentligt fremsatte meddelelser. Det har senest stået i Ekstra Bladet for den 14. januar i år, altså for en 3 ugers tid siden, og det er der ikke noget som helst hemmeligt i. Det vedrører bare ikke denne sag, for denne sag har sit udspring i det fuldstændig skæve, der er i, at offentligt ansatte både i folketinget, som de har været valgt til de sidste 20 år, og i vore kommunale råd rundt omkring i landet er fuldstændig overrepræsenteret i forhold til deres antal i befolkningen. Det kan kun skyldes, at der gives dem forholdsmæs-

sigt bedre aflønningsforhold, end der gives andre. Vi må sikre, at offentligt ansatte i hvert fald ikke er overrepræsenteret i forhold til deres antal i befolkningen. Det er det, denne sag drejer sig om. Den har intet at gøre med, hvad man tjener ved privat virksomhed.

Vi kan gå det skridt videre, som hr. Melchior var inde på, at man nok for offentligt ansatte burde have den regel, som hr. Melchior omtalte var gældende for Israel, og som i øvrigt er alment gods i mange lande, der har haft tilknytning til det britiske retssystem, at man for overhovedet at kandidere til parlamentet må fratræde sin offentlige stilling senest 100 dage før valgets afholdelse; ellers kan man overhovedet ikke være kandidat til parlamentet. Det ville være en rimelig regel, men det er jo slet ikke så vidt, vi går med dette forslag. Det siger sig selv, at det er en uting, at de, der er ansat i det offentlige, og som altså skal udføre, hvad det offentlige har besluttet, samtidig skal rende rundt og politisere og blande sig i folketingets forhandlinger og lignende ting. Men dette forslag stræber kun mod, at vi i hvert tilfælde kommer derhen, at vi ikke har en overrepræsentation af offentligt ansatte i folketinget. Det har vi så ganske tydeligt både her og i kommunalbestyrelser. Denne snakken udenom ved at blande private indtægter ind i det er noget, der overhovedet intet har at gøre med den problemstilling, vi her har til behandling. Det er højst sandsynligt, at vi skal have fat i folketingsmænds almindelige gagering, og at vi for at udskille de lykkeriddere, som går ind bare af hensyn til økonomien, skal have nedsat folketingsgagen, sådan at man ikke lader sig lokke af pengemæssige overvejelser til at gå i folketinget, men her drejer det sig udelukkende om, hvordan vi skal behandle de offentligt ansatte.

Brændt barn skyr ilden, siger man. Når man er blevet brændt af 4-5 gange, som fremskridtspartiet nu er, men bliver begravet i de venligheder, der er blevet udtrykt fra mange ordføreres side ved denne lejlighed, så har man sine fornemmelser – und wird verstimmt.

Poulsgaard (FP):

Jeg kan i det mindste denne gang sige tak for lidt mere velvilje end før, når jeg lige ser